



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bořivoje Hájka a soudců Mgr. Radka Kopsy a JUDr. Šárky Hůrkové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: T. K., narozená dne
bytem N. P.,
zastoupená advokátem Mgr. Marianem Pavlovem
sídlem Malé náměstí 125, Hradec Králové

proti
žalované: **VEST stravování s.r.o.**, IČO 64792650
sídlem Průmyslová 82, Chrudim
zastoupený advokátem Mgr. Radovanem Vrbkou
sídlem Rašínova 2, Brno

o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru

o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Chrudimi ze dne 3. října 2019,
č. j. 8 C 128/2017-140

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu **se mění** tak, že se určuje, že okamžité zrušení pracovního poměru, které dala žalovaná žalobkyni přípisem ze dne 23. 5. 2017, je neplatné.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení před okresním soudem ve výši 33 059 Kč k rukám zástupce žalobkyně do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady odvolacího řízení ve výši 7 164 Kč k rukám zástupce žalobkyně do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Shora uvedeným rozsudkem okresní soud zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala určení, že písemné okamžité zrušení jejího pracovního poměru k žalované ze dne 23. 5. 2017 je neplatné (výrok I.), a uložil žalobkyni povinnost nahradit žalované náklady řízení ve výši 36 750,50 Kč (výrok II.).
2. Okresní soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že provedl důkazy pracovní smlouvou ze dne 12. 5. 2016, přípisem zástupce žalované žalobkyni ze dne 23. 5. 2017, přípisem zástupce žalobkyně žalované ze dne 31. 5. 2017, výslechem svědků I. K., S. N. a H. S., výslechy jednatelů žalované P. C. a F. M., a výslechem žalobkyně.
3. Okresní soud na základě těchto důkazů vzal za prokázané, že žalobkyně byla zaměstnankyní žalované jako účetní. Dne 9. 5. 2017 došlo k jednání účastníků ohledně nedostatků v práci žalobkyně, když inventurou pokladny bylo zjištěno, že žalobkyně nezaúčtovala asi 500 000 Kč a měla v pokladně i prošlé stravenky. Tohoto jednání se účastnili žalobkyně a jednatelé žalované P. C. a F. M. a dále I. K., vedoucí provozu žalované. Při tomto jednání žalovaná žalobkyni nabídla dohodu o rozvázání pracovního poměru, kterou však žalobkyně odmítla. Následně do vyřešení věci dostala žalobkyně placené volno a byla vyzvána, aby přišla do práce 16. 5. 2017. Žalobkyně se po 9. 5. 2017 už do práce nedostavila, a to až do dne 23. 5. 2017; na uvedené období jí nebyla poskytnuta žádná dovolená. Přípisem ze dne 23. 5. 2017 žalovaná zrušila okamžitě pracovní poměr žalobkyně z důvodu neomluvené absence žalobkyně ve dnech 16. 5. – 23. 5. 2017. Žalobkyně přípisem ze dne 31. 5. 2017 žalované sdělila, že okamžité zrušení považuje za neplatné, neboť dne 9. 5. 2017 byla z pracoviště vykázána, a trvala na dalším zaměstnávání a požádala o zaslání písemné výzvy k dostavení se do práce.
4. Při hodnocení důkazů, zejména ve vztahu k průběhu a obsahu jednání účastníků dne 9. 5. 2017, okresní soud uvěřil verzi prezentované jednateli žalované. Tito vypovídali v podstatě shodně, stejně jako svědek I. K., který vypovídal po poučení o následcích křivé výpovědi. Tento svědek je sice stále pracovníkem žalované, a okresní soud si při hodnocení jeho výpovědi byl vědom jeho zájmu na zachování postavení svědka u žalované, ale přesto jeho výpověď okresní soud shledal věrohodnou. Pokud žalobkyně tvrdila, že jí bylo dne 9. 5. 2017 řečeno, že má okamžitou výpověď, a že to, že má na pracoviště přijít dne 16. 5. 2017, nebylo dne 9. 5. 2017 řečeno, pak této výpovědi okresní soud neuvěřil. Žádná z žalobkyní označených svědkyň N. a S. nebyla přítomna jednání účastníků dne 9. 5. 2017. Navíc svědkyně N. vypověděla, že druhý den žalobkyni volala a ta jí sdělila, že dostala nařízené volno do odvolání a že čeká, až se jí někdo z firmy ozve, aby nastoupila do práce. To podle okresního soudu potvrzuje výpověď jednatelů o tom, že dne 9. 5. 2017 dostala žalobkyně do vyřešení situace placené volno (pohotovost). Pokud žalobkyně k důkazu předložila přípis svého zástupce ze dne 10. 5. 2017, ve kterém sděluje žalované, že nesouhlasí s dohodou o rozvázání pracovního poměru, trvá na dalším zaměstnávání a žádá o zaslání výzvy k nástupu do práce, pak ani tímto důkazem neměl okresní soud za vyvrácené výpovědi jednatelů žalované a svědka K. o průběhu jednání dne 9. 5. 2017. Okresní soud přihlédl i k tomu, že žalobkyně zaslala žalované SMS zprávu, že od 15. 5. do 22. 5. 2017 bude mimo Českou republiku, což svědčí o tom, že žalobkyně byla rozhodnuta se k jednání dne 16. 5. 2017 nedostavit. Rozpor mezi formulací použitou v okamžitém zrušení pracovního poměru žalobkyně, podle kterého žalobkyně nereagovala na SMS a volání, a obsahu výpovědi jednatele žalované F. M., si okresní soud vysvětlil spíše jako nesoulad projevů žalované a jejího zástupce.
5. Výše uvedená skutková zjištění posoudil okresní soud po právní stránce tak, že žalobkyně svou neomluvenou nepřítomností v práci v době od 16. 5. do 23. 5. 2017 porušila povinnost uloženou jí ustanovením § 301 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Toto porušení je nutno považovat za zvláště hrubé, a proto byl dán důvod pro okamžité zrušení pracovního

poměru ve smyslu § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce. Z tohoto důvodu okresní soud žalobu zamítl, a podle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též o. s. ř.) uložil žalobkyni nahradit žalované náklady řízení, tvořené zejména odměnou advokáta za šest (správně devět, pozn. krajský soud) úkonů právní služby po 2 500 Kč, devíti paušálními náhradami hotových výdajů advokáta po 300 Kč, cestovného advokáta ve výši celkem 6 258,50 Kč, a DPH z odměny a náhrada advokáta v sazbě 21%.

6. Proti uvedenému rozsudku podala žalobkyně včasné odvolání. Namítala zejména, že okresní soud dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým závěrům. Okresní soud neměl uvěřit výpovědi svědka K█████, neboť tento není nestranným svědkem, nýbrž vedoucím pracovníkem žalované společnosti, byť nebyl přímým nadřízeným žalobkyně. Navíc jsou zde další skutečnosti, které jeho výpověď zpochybnily – zejména fakt, že dne 9. 5. 2017 byly pořizovány zápisy z inventur, avšak samotný údajný pokyn, že má žalobkyně přijít do práce 16. 5. 2017, byl pouze ústní. K těmto skutečnostem se okresní soud nijak nevyjádřil. Je přitom na žalované, aby bez pochybností prokázala, že skutečně takový pokyn byl žalobkyni dán. Okresní soud si při hodnocení důkazů nepočínal v souladu se zákonem.
7. Okresní soud také zcela pominul skutečnost, že dne 9. 5. 2017 probíhaly inventury a kontroly, o nichž se prováděly zápisy, a některé z nich žalobkyně podepisovala. Přesto nebyl učiněn žádný zápis, z něhož by se podávalo, že žalobkyni bylo poskytnuto placené volno, jak tvrdí žalovaná, a že jí bylo sděleno, aby se dostavila do práce dne 16. 5. 2017. To je podle žalobkyně zcela nelogické. Dále z výpovědi svědkyně S█████ N█████, podle níž měla žalovaná dne 9. 5. 2017 říkat, že jí bylo sděleno, že se jí někdo ozve, aby nastoupila do práce, nijak nevyplývalo, že by si žalobkyně byla vědoma toho, že se má (bez dalšího) dostavit do práce dne 16. 5. 2017. Okresní soud v tomto kontextu též nesprávně hodnotil dopis zástupce žalobkyně ze dne 10. 5. 2017, který byl přitom žalované doručen před 16. 5. 2017; vysvětlení toho, že proč na dopis nebylo reagováno, jak jej uvedl jednatel žalované, bylo vzhledem k obsahu dopisu zcela nelogické a nevěrohodné. Pokud bylo z dopisu patrné, že žalobkyně má přinejmenším pochybnosti o tom, zda vůbec, a popř. kdy a kam se má do práce vrátit, pak bylo na zaměstnavateli, aby svůj pokyn v tomto směru zopakoval, nejlépe písemně. Okresní soud rovněž pominul fakt, že svědek K█████ prohledával stůl žalobkyně po jejím odchodu, což by zjevně neučinil, pokud by žalobkyně měla opětovně dne 16. 5. 2017 přijít do práce.
8. Dále žalobkyně namítala, že okresní soud pochybil i v právním posouzení věci. I kdyby byly skutkové závěry okresního soudu správné, nebylo by možno hodnotit toto porušení povinností žalobkyně jako porušení zvláště hrubým způsobem. K tomu žalobkyně poukázala na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1471/14 (správně usnesení sp. zn. II. ÚS 1471/14, pozn. krajský soud) o tom, jaké intenzity musí dosáhnout jednání zaměstnance, aby bylo možno s ním okamžitě ukončit pracovní poměr. I pokud by snad byla pravdivá verze žalované, že žalobkyně dostala dne 9. 5. 2017 ústní pokyn, že má placené volno a že se má dostavit dne 16. 5. 2017, a pokud uvedeného dne do práce nepřišla, a naopak zaslala žalované dopis ze dne 10. 5. 2017 obsahující žádost o výzvu k nástupu do práce, pak bylo povinností žalované svůj pokyn udělit znovu tak, aby o něm nebyly pochybnosti. Mohlo se totiž stát i to, že žalobkyně dne 9. 5. 2017 údajný pokyn neslyšela nebo mu neporozuměla. Pokud tak žalovaná neučinila, pak je zjevné, že jednání žalobkyně nebylo nepochybným porušením jejích povinností coby zaměstnankyně zvláště hrubým způsobem. Takové intenzity by jednání žalobkyně dosáhlo pouze tehdy, pokud by bylo nepochybné, že žalobkyně skutečně pokyn k dostavení se do práce obdržela, porozuměla mu, a přesto ho neuposlechla. Žalobkyně proto navrhla, aby krajský soud změnil rozsudek okresního soudu tak, že žalobě vyhová.
9. Žalovaná se k odvolání vyjádřila tak, že rozsudek okresního soudu považuje za správný, a to jak co do skutkových závěrů, tak co do právního posouzení. Poukázala na to, že svědek K█████ uvedl, že on měl po 16. 5. 2017 za to, že žalobkyně měla stále do práce docházet, a proto se jí dotazoval na účetní podklady SMS zprávou. Také svědkyně N█████ vypověděla před okresním

soudem, že při telefonickém hovoru s žalobkyní dne 10. 5. 2017 jí žalobkyně sdělila, že má nařízeno volno. Ostatně, pokud by žalobkyně pochopila jednání dne 9. 5. 2017 tak, že byla z práce vyhozena, pak je zcela nelogické, proč by za těchto okolností posílala žalované SMS zprávu o své nepřítomnosti v České republice. Žalovaná měla za to, že označený důvod k okamžitému zrušení pracovního poměru dán byl, a navrhla proto potvrzení rozsudku okresního soudu.

10. Krajský soud přezkoumal odvoláním napadený rozsudek, a to jak z pohledu odvolacích námitek, tak ze všech ostatních přípustných odvolacích důvodů, byť v odvolání neuvedených (§ 212a odst. 1 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání je opodstatněné.
11. Vzhledem k přetrvávajícím pochybnostem o hodnocení důkazů okresním soudem, jak byly vysloveny krajským soudem již v usnesení ze dne 31. 10. 2018, jímž byl zrušen první rozsudek okresního soudu v této věci, krajský soud zopakoval podstatnou část dokazování provedeného okresním soudem, zejména znovu vyslechl svědky H. S. a I. K., a dále žalobkyni i oba tehdejší jednatele žalované P. C. a F. M.
12. Svědkyně H. S. vypověděla, že po provedení inventury finanční hotovosti a stravenek a po odchodu žalobkyně z pracoviště byly otevřeny šuplíky u pracovního stolu žalobkyně a byly tam nalezeny další peníze a stravenky. Následující den bylo zaměstnancům řečeno, že tam žalobkyně už nepracuje.
13. Svědek I. K. vypověděl, že po provedení inventury byla žalobkyně poslána domů s tím, že má znovu přijít, až bude ve firmě jednatel pan C., což mělo být následující týden v úterý či ve středu. Svědek předpokládal, že žalobkyně je tam i nadále zaměstnaná. Když pak nepřišla, začali ji shánět. Žalobkyně však úplně přestala komunikovat, svědkovi nezvedala telefony a neodpovídala na SMS, kterou jí poslal dne 22. 5. 2017. Svědek nebyl nadřizovaným žalobkyně, a po žalobkyni chtěl, aby mu sdělila věci týkající se provozu. Jak přesně byla žalobkyně ten poslední den vykázána z práce ani co přesně se mělo dít ten den, kdy se žalobkyně měla dostavit do práce a kdy měl přijet pan C., svědek nevěděl.
14. Žalobkyně vypověděla, že dne 9. 5. 2017 se přepočítaly peníze a stravenky a o tom byl sepsán zápis. Pak byla žalobkyni předložena dohoda o skončení pracovního poměru, kterou odmítla. Poté jí měl pan M. říci, ať vypadne, že její pracovní poměr se ruší a že už s ní bude jednat jen právník; nemohla si vzít ani osobní věci, které na pracovišti měla. Jela proto domů a tam ve stresu napsala SMS zprávu, že jede do zahraničí na dovolenou. Následně jela za svým právníkem, který další den sepsal dopis, který zaslal žalované. Dne 9. 5. 2017 jí nikdo neřekl, že má znovu přijít do práce, a po 9. 5. 2017 jí nikdo k nástupu nevyzýval, pouze od pana K. dostala jedinou SMS zprávu, na kterou nereagovala, a vyčkávala výzvy k nástupu do práce. Sama po 9. 5. 2017 zaměstnavatele nekontaktovala a nedožadovala se přidělování práce jiným způsobem než dopisem z 10. 5. 2017.
15. Jednatel žalované P. C. vypověděl, že dne 9. 5. 2017 se provedla inventura, byly zjištěny rozdíly, poté si s žalobkyní sedli a hledali řešení situace, jednání bylo klidné, žalobkyni nikdo nevyhazoval. Možná byla vyzvána k odevzdání klíčů, zejména od trezoru. Byla jí nabídnuta dohoda o skončení pracovního poměru, se kterou žalobkyně nesouhlasila. Proto se domluvili, že následující úterý, tedy 16. 5. 2017, žalobkyně přijde a domluví se, jak budou ve vzájemném vztahu pokračovat, do té doby má být doma na placeném volnu. Dne 9. 5. 2017 ve 14:46 hod. mu pak došla SMS zpráva od žalobkyně, že si bude brát dovolenou; na tu nereagoval, neboť již předtím žalobkyni dovolenou neschválil. Žalobkyně toho 16. 5. 2017 nepřišla a neobjevila se ani následující dny. Jednatel nepovažoval za nutné žalobkyni vyzývat k dostavení se do práce, neboť je samozřejmé, že zaměstnanec má do práce chodit, pokud není na jeho straně nějaká překážka či se se zaměstnavatelem nedomluvil jinak. Když absence žalobkyně trvala delší dobu, tak jí bylo z tohoto důvodu zasláno okamžité zrušení pracovního poměru. K práci žalobkyně

měli jednatele výhrady, ale nechtěli nikoho tahat po soudech, a proto se nakonec rozhodli ukončit pracovní poměr takto, když nechodila do práce.

16. Bývalý jednatel žalované F. M. vypověděl, že dne 9. 5. 2017 byla provedena inventura cenin a finančních prostředků na středisku Chrudim, o čemž byl sepsán zápis. Z inventury bylo zjevné, že žalobkyně nemůže nadále pracovat jako účetní, tu práci nezvládala a poškozovala firmu i sebe. Poté, co odmítla dohodu o skončení pracovního poměru, jí jednatel nařídil placené volno a řekl jí, že se má dostavit na pracoviště dne 16. 5. 2017. Ten časový úsek tam byl proto, aby v klidu zjistili stav účetnictví firmy. Dále to s žalobkyní neřešil, to spadalo do působnosti pana O., který, dne 16. 5. 2017 na žalobkyni na pracovišti čekal. Po 16. 5. 2017 F. M. nevyzýval žalobkyni, aby přišla do práce, neboť měl za to, že jí bylo zcela jasně řečeno, že má 16. 5. 2017 přijít. Dne 9. 5. 2017 žalobkyně předala hotovost a klíče od trezoru, osobní věci si tam nechala, neboť při odchodu předpokládala, že se tam ještě vrátí.
17. Z výše popsaných důkazů, ve spojení s listinnými důkazy, jak byly provedeny okresním soudem, učinil krajský soud následující, od závěrů okresního soudu odlišné závěry o skutkovém stavu. Dne 9. 5. 2017 byla provedena inventura prostředků a cenin, které byly žalobkyni v rámci výkonu práce svěřeny. Poté došlo k jednání účastníků ohledně nedostatků v práci žalobkyně, podle názoru žalované byly velmi závažné. Při tomto jednání žalovaná žalobkyni nabídla dohodu o rozvázání pracovního poměru, kterou ale žalobkyně odmítla. Jednatelé žalované dávali i poté najevo, že s dalším zaměstnáváním žalobkyně na pozici účetní již nepočítají a nehodlají jí tuto práci přidělovat. Následně byla žalobkyně vyzvána k odevzdání klíčů, zejména od trezoru, a byla vyzvána k opuštění pracoviště, s tím, že dne 16. 5. 2017 se má uskutečnit další jednání účastníků; do té doby neměla žalobkyně na pracoviště chodit. Žalobkyně se po 9. 5. 2017 už do práce nedostavila. Dopisem ze dne 10. 5. 2017 žalobkyně oznámila žalované, že nesouhlasí s ukončením svého pracovního poměru, trvá nadále na zaměstnávání v souladu s pracovní smlouvou, domáhá se přidělování práce a je připravena tuto práci konat. Výzvu zaměstnavatele k opuštění pracoviště považuje za překážku v práci na jeho straně a žádá o zaslání písemné výzvy k nástupu do práce, jakmile tato překážka pomine. Žalovaná na tento dopis nijak nereagovala, nevyzvala žalobkyni k opětovnému nástupu do práce ani před 16. 5. 2017, ani poté.
18. Krajský soud má za to, že průběh jednání dne 9. 5. 2017 nepopisuje nezkresleně (ať již z jakéhokoli důvodu) žádný z jeho účastníků. Krajský soud po zhodnocení výše uvedených výpovědí dospěl k závěru, že ohledně toho, že žalobkyni bylo dne 9. 5. 2017 řečeno, že se má žalobkyně dostavit na pracoviště dne 16. 5. 2017, lze uvěřit jednatelům žalované a svědkovi K. Na druhou stranu je zjevné, že jednatele žalované dávali v průběhu jednání najevo, že s dalším výkonem práce žalobkyně na pozici účetní nepočítají, a že hodlají pracovní poměr žalobkyně ukončit, k čemuž měla směřovat i jimi navrhovaná dohoda. Žalobkyně tedy snadno mohla nabýt dojmu, že v tomto směru jde o tzv. hotovou věc, že fakticky její pracovní poměr u žalované skončil a že dne 16. 5. 2017 bude nanejvýš projednávána forma skončení pracovního poměru.
19. Podle § 1a odst. 1 písm. a) a d) zák. práce smysl a účel ustanovení tohoto zákona vyjadřují i základní zásady pracovněprávních vztahů, jimiž jsou zejména a) zvláštní zákonná ochrana postavení zaměstnance, d) řádný výkon práce zaměstnancem v souladu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele.
20. Podle § 18 zák. práce je-li možné právní jednání vyložit různým způsobem, použije se výklad pro zaměstnance nejvýhodnější.
21. Podle § 55 odst. 1 písm. b) zák. práce zaměstnavatel může výjimečně pracovní poměr okamžitě zrušit jen tehdy, porušil-li zaměstnanec povinnost vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvláště hrubým způsobem.

22. Je zcela nepochybné, že povinnost vykonávat sjednanou práci na pracovišti v pracovní době je základní povinností zaměstnance (srov. § 301 zák. práce). Zvláště hrubé porušení této povinnosti pak může založit důvod pro okamžité zrušení pracovního poměru. Tuto povinnost však nelze redukovat na povinnost „chodit do práce,“ aniž by tam (z důvodů na straně zaměstnance či zaměstnavatele) k výkonu práce docházelo. Je však také základní povinností zaměstnavatele přidělovat zaměstnanci práci v rozsahu stanovené týdenní pracovní doby a umožnit mu výkon práce v pracovní době (srov. § 34b odst. 1 a § 208 zák. práce).
23. K výkladu zákonného ustanovení o okamžitém zrušení pracovního poměru (které bylo v podstatě shodné i v předchozím zákoníku práce, tj. v zákoně č. 65/1965 Sb.), Nejvyšší soud opakovaně uvedl, že zákon nestanoví, z jakých hledisek má soud vycházet při posouzení, zda zaměstnanec porušil pracovní kázeň méně závažně, závažně nebo zvláště hrubým způsobem; tyto pojmy nejsou zákonem definovány, přičemž na jejich vymezení závisí možnost a rozsah postihu zaměstnance za porušení pracovní kázně. Vymezení hypotézy právní normy tedy závisí v každém konkrétním případě na úvaze soudu; soud může přihlídnout při zkoumání intenzity porušení pracovní kázně k osobě zaměstnance, k funkci, kterou zastává, k jeho dosavadnímu postoji k plnění pracovních úkolů, k době a situaci, v níž došlo k porušení pracovní kázně, k míře zavinění zaměstnance, ke způsobu a intenzitě porušení konkrétních povinností zaměstnance, k důsledkům porušení pracovní kázně pro zaměstnavatele, k tomu, zda svým jednáním zaměstnanec způsobil zaměstnavateli škodu, apod. Zákon zde ponechává soudu širokou možnost uvážení, aby rozhodnutí o platnosti rozvázání pracovního poměru okamžitým zrušením nebo výpovědí odpovídalo tomu, zda po zaměstnavateli lze spravedlivě požadovat, aby pracovní poměr zaměstnance u něj nadále pokračoval (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2542/2007).
24. Tyto úvahy pak ve vztahu k neomluvené absenci v práci Nejvyšší soud ve svém usnesení sp. zn. 21 Cdo 924/2018, konkretizoval tak, že soud nemůže hodnotit jako zvláště hrubé porušení pracovní kázně neomluvenou absenci, pokud nedosáhla ani pěti pracovních dnů, bez toho, aby se zabýval dalšími okolnostmi.
25. Dále pak Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. II. ÚS 1471/14, na nějž poukazovala žalobkyně, uvedl, že okamžité zrušení pracovního poměru podle § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce je výjimečným institutem určeným pouze pro případ, kdy je porušení povinností zaměstnance ve smyslu citovaného ustanovení nepochybné a došlo k němu zvláště hrubým způsobem, nikoliv způsobem této závažnosti zjevně nedosahujícím. Jednání zaměstnance, jímž poruší své povinnosti zvláště hrubým způsobem, musí mít natolik závažný charakter, že nelze po zaměstnavateli spravedlivě požadovat, aby tohoto zaměstnance dále zaměstnával ani po výpovědní dobu.
26. S ohledem na shora citované judikatorní závěry se krajský soud zabýval tím, zda za daných skutkových okolností je skutečně možné považovat absenci žalobkyně v práci ve dnech 16. – 23. 5. 2017 za natolik intenzivní, že po žalobci nebylo možno požadovat, aby žalobkyni zaměstnával alespoň po výpovědní dobu, a dospěl k závěru, že nikoli. I z výpovědí jednatelem žalované je totiž zřejmé, že ač snad dne 9. 5. 2017 nesdělili žalobkyni, že s ní okamžitě končí pracovní poměr, přesto dávali nepochybně najevo, že s dalším zaměstnáváním žalobkyně (přínejmenším na pozici účetní) již nepočítají a nehodlají žalobkyni nadále tuto práci přidělovat. I kdyby tedy dne 9. 5. 2017 sdělili žalobkyni, že se má dostavit na pracoviště dne 16. 5. 2017, pak z tohoto projevu nemohla žalobkyně seznat, že od 16. 5. 2017 má nadále pokračovat ve výkonu práce účetní.
27. Při jednání dne 9. 5. 2017 byla žalobkyně nepochybně vykázána z pracoviště, a to přinejmenším do 16. 5. 2017 (jak tvrdí žalovaná). Žalobkyně tedy interpretovala výsledek jednání ze dne 9. 5. 2017 tak, že s ní byl fakticky skončen pracovní poměr, a vůči tomuto postupu žalované vznesla námitky dopisem svého zástupce ze dne 10. 5. 2017, v němž mj.

sdělila, že je připravena nadále vykonávat práci podle pracovní smlouvy, žádala žalovanou, aby jí práci přidělovala, a aby ji vyzvala k nástupu do práce. Pokud za těchto okolností žalovaná žalobkyni ani po 16. 5. 2017 nevyzvala k nástupu do práce a pouze vyčkala několika dní, aby, jak uvedl jednatel žalované, „se nemuseli tahat po soudech“ a bylo možno ukončit pracovní poměr žalobkyně z důvodu její absence v práci, pak tím žalovaná zjevně postupovala v rozporu se základními zásadami, na nichž stojí zákoník práce. Nelze v rozporu se zásadou dobré víry, navíc vůči zaměstnanci, jenž je chráněn zákoníkem práce, takto vytvořit v podstatě záminku k okamžitému skončení pracovního poměru. Porušení povinností žalobkyně jakožto zaměstnance spočívající v absenci v práci nemůže být za těchto okolností považováno za natolik závažné, že nelze po žalované spravedlivě požadovat, aby tohoto žalobkyni dále zaměstnávala ani po výpovědní dobu.

28. Poukazovala-li pak žalovaná na tvrzené pokusy o telefonáty a zaslou SMS svědka K., pak opět z textu této SMS a výpovědi svědka K. nevyplývá, že by hodlal vyzývat žalobkyni k nástupu do práce. Navíc ve vztahu k žalobkyni ani nebyl oprávněn v tomto směru za žalovanou jednat, neboť nebyl vůči žalobkyni nadřízeným zaměstnancem. Oprávněné osoby – jednatelé žalované – nepochybně žádnou výzvu žalobkyni k nástupu do práce neučinili.
29. Rozsudek okresního soudu ve věci samé tedy není správný, neboť předmětné okamžité zrušení pracovního poměru je neplatné. Po zopakování dokazování bylo možno ve věci rozhodnout, proto krajský soud podle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. změnil rozsudek okresního soudu tak, že žalobě vyhověl.
30. Vzhledem ke změně rozsudku ve výroku o věci samé musel krajský soud podle § 224 odst. 2 o. s. ř. znovu rozhodnout o náhradě nákladů za řízení před okresním soudem, včetně prvního odvolacího řízení. Žalobkyně měla nakonec v řízení plný úspěch, a má proto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení v plném rozsahu. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou advokáta – zástupce žalobkyně za celkem osm úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby, účast u čtyř jednání okresního soudu, sepis odvolání proti prvnímu rozsudku okresního soudu, sepis vyjádření z 8. 7. 2019) po 2 500 Kč za jeden úkon podle § 7 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb., osmi paušálními náhradami hotových výdajů advokáta po 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, cestovným zástupce k čtyřem jednáním okresního soudu na trase Hradec Králové – Chrudim a zpět, jedna cesta celkem 68 km, osobním automobilem při celkové náhradě včetně pohonných hmot ve výši 5,94 Kč/km, celkem cestovné 1 616 Kč, a DPH z odměny a náhrad advokáta v sazbě 21%, a soudními poplatky za žalobu a za první odvolání po 2 000 Kč, celkem tedy 33 059 Kč.
31. Pokud žalobkyně požadovala náhradu za odměnu advokáta také za sepis podání ze dne 30. 11. 2017 a 12. 1. 2018, pak tato podání podle názoru krajského soudu nebyla podáními ve věci samé; šlo pouze o označení důkazů na výzvu okresního soudu. Nadto povinnost označit důkazy ke svým procesním tvrzením vyplývá pro účastníka řízení ze zákona, a měla být splněna již v podání, kterým byla tvrzení uplatněna; nešlo tedy o účelně vynaložené náklady, a k náhradě takových nákladů není protistrana povinna.
32. V odvolacím řízení pak měla žalobkyně plný úspěch, žalovaná je proto povinna nahradit jí účelně vynaložené náklady odvolacího řízení, tedy odměnu advokáta za dva úkony právní služby po 2 500 Kč, dvě paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč, cestovné advokáta k jednání krajského soudu na trase Hradec Králové – Pardubice a zpět, celkem 54 km, osobním automobilem při celkové náhradě včetně pohonných hmot ve výši 5,94 Kč/km, tedy cestovné ve výši 321 Kč, a DPH z odměny a náhrad advokáta ve výši 21%, tedy celkem 7 164 Kč.
33. Podle § 149 odst. 1 o. s. ř. jsou náklady řízení splatné k rukám advokáta. Lhůty k plnění byly stanoveny podle § 160 odst. 1 o. s. ř., neboť krajský soud neshledal důvody pro stanovení lhůt delších.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze za podmínek uvedených v § 237 a § 238 o. s. ř. podat dovolání do dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení. Dovolání se podává dvojmo k Okresnímu soudu v Chrudimi. O přípustnosti dovolání a o dovolání samém rozhoduje Nejvyšší soud. Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat splnění návrhem na soudní výkon rozhodnutí či exekuci.

Pardubice 2. března 2020

JUDr. Bořivoj Hájek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ing. Martina Hercíková.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 05.05.2020 a je vykonatelné. Připojení doložky provedla Romana Pešková dne 17.06.2020.